

Otfried Preußler

KRUH ZA MIRO

Legenda
o sv. Miklavžu

Ilustracije Ludvik Glazer-Naudé

Otfried Preußler

KRUH ZA MIRO

Legenda
o sv. Miklavžu

Ilustracije
Ludvik Glazer-Naudé

Družina 2025

Nekoč, v časih že davno pozabljenega rimskega cesarja Maksencija, je bil sveti Miklavž škof v Miri, glavnem mestu dežele Likije, daleč na Vzhodu. Nekega leta se je tam dogodilo, da v celem poletju ni padla niti kaplja dežja. Žito na poljih se je posušilo, po vsej deželi ni bilo mogoče dobiti ne moke ne kruha, celo za veliko denarja ne.

Obupani so se meščani zbrali pred škofovo hišo in ga vprašali, kaj naj vendar storijo, da bi ublažili stisko. »Povedal vam bom,« jim je odgovoril sveti mož. »Moliti moramo, moliti in moliti!« Tedaj so ljudje godrnjali in dejali, da so molili že več kot dovolj. »A kaj nam to pomaga? Bog ne usliši naših prošenj, Bog je gluhi in slepi!«

Ko je škof to slišal, si je žalosten zakril obraz in se umaknil
v samoto, na morsko obalo. Tam je pokleknil in prosil Gospoda,
naj ljudem odpusti hudobne besede. In glej, nenadoma je iz daljave
zaslišal petje. Otroško petje. Je bilo to znamenje?

Škof je sledil glasovom, ki so ga vodili do roba ribiške vasice, skrite med pečinami. Tam je na obali ležal star čoln, potegnjen iz morja, brez jambora in vesel. V njem so sedeli otroci iz vasi, morda jih je bilo kakšen ducat. Na premcu starega čolna je stal deček, vzravnán, z rokami, dvignjenimi proti nebu. In vsi, on in drugi otroci, so na ves glas znova in znova prepevali pesem:

*»V Božjem imenu plujemo, kyrie eleison,
Njegov sveti angel naj gre pred nami, kyrie eleison.«*

Škof iz Mire je začudeno opazoval otroke. Nato jih je vprašal, kakšno igro se igrajo. »Igramo se škofa,« je rekel deček, ki je stal na premcu čolna. »Pri nas v Likiji vladata lakota in stiska. Jaz pa, škof iz Mire, skupaj s svojimi tovariši v Božjem imenu plujem tja, kamor nas ženejo veter in valovi. Tako prispemo v daljno deželo, kjer imajo moke in žita v izobilju. Tam nakupimo živeža za revne ljudi iz Likije. Ko se vrnemo domov, vse razdelimo in v naši deželi nikomur več ni treba trpeti lakote.« »Ampak škof iz Mire nima ladje,« je žalostno dejal sveti Miklavž. »Kje naj jo vendar dobi?« »Ladjo si je mogoče izposoditi,« je mirno odvrnil deček v čolnu. »Toda škof iz Mire je reven. Če hoče kupiti moko in žito, to stane veliko denarja, ki pa ga nima.«

»V vsakem mestu živijo bogati ljudje,« je rekel deček. »Če jih lepo prosiš, bodo darovali.«

